

FP Ülkenin Geleceğinin Kurucu Gücü Olmaya Talip

KARNE

FP İstanbul İl Başkanı

Numan Kurtulmuş:

“FP Ülkenin Geleceğinin Kurucu Gücü Olmaya Talip”

Umran: Sayın Numan Kurtulmuş, 28 Şubat sürecini, Türkiye ve dünyada son 15-20 yılda meydana gelen gelişme ve değişimler ışığında nasıl değerlendiriyorsunuz?

Numan Kurtulmuş: Meseleyi 28 Şubat tartışması olarak ele almamak lazım. Yani bir darbe miydi, postmodern bir darbe miydi şeklindeki tartışmalar aslında biraz sathî ve magazinvari olarak son günlerde gündeme geldi. Esas itibarıyla Türkiye kanaatimce 12 Eylül 1980’den bu yana 20 yıldır bir sürecin içerisinde geçiyor. Ülkemizin son yirmi yıllık gelişiminin bir de dünyadaki genel değişimlerle kıyaslanması gerekir, diye düşünüyorum. 20. Yüzyılın son çeyreğinde belki de batı dünyasının ve hatta tüm dünyanın en hızlı değiştiği çok yönlü, çok karmaşık, -hem siyasi, iktisadi ve ticari alanda, hem dünyadaki güç dengelerinin yer değiştirmesi anlamında-, hem kültür alanında en hızlı değişimler yaşanıyor. Bu süreç, 1970’in başlarındaki petrol krizlerine kadar götürebileceğimiz bir süreç. 1970-90 dönemi büyük güçlerin kendi iç bünyelerinde küresel rekabete hazırlanma dönemi olarak değerlendirilebilir. Geçiş dönemi olarak adlandırılabilir. 90’dan sonra gelişen süreç ise küreselleşmenin bütün etkileriyle, bütün dünyaya yayıldığı, yaygınlaştığı bir dönem. Bu süreç içerisinde uluslar arasında birçok gelişme ortaya çıkmış oldu. Mesela, sosyalizm çözüldü, iki kutuplu dünya sisteminden çok taraflı “güçler denklemi”nin egemen olduğu bir dünya sistemine doğru geçilmiş oldu. Bu süreç içerisinde demokrasi-

nin gelişmesi, demokrasinin daha ileri anlayışlara doğru ilerlemesi, bireysel özgürlükler üzerine oturan bir vatandaş-devlet ilişkisi gibi olumlu sayılabilecek gelişmeler ortaya çıktı. Türkiye bu süreç içerisinde tabiri caizse dünyadaki bütün bu gelişmelerden kaçan bir yirmi yıllık süreç yaşadı. Türkiye bu sürecin sonunda geldiğimiz noktada bırakın 21. Yüzyıldaki ileri demokratik anlayışı, tam tersine 19. Yüzyıla geri döndü. Daha kendi içine kapalı bir ülke haline geldi.

Bu süreci kısaca ifade etmek gerekirse, öncelikle 24 Ocak süreciyle birlikte Türkiye’de milletin büyük çoğunluğunun yoksullaşması, fakirleşmesi paahasına oluşturulan yeni bir burjuva sınıfı gelişti. Çok kolay para kazanan, maalesef bugün gördüğümüz gibi hotumlamalarla, yolsuzluklarla ve özelleştirme kamusal malların yağmalanması şeklinde uygulanması ile biraz da devletin imkânlarını sömürerek az sayıda bir grup (iktisadi elit), uluslararası kapitalizm, küresel kapitalizmle işbirliği halinde olabilecek bir grup olarak ortaya çıktı.

Bu yirmi yıllık sürenin başka önemli özelliği çok ciddi depolitizasyon sürecinin yaşanmış olmasıdır. Bu anlamda bugün ortada görülen %40 civarındaki kararsız, hatta yönelsiz bir seçmen kitlesi Türkiye gibi bir imparatorluk bakıyesi olan bir millet için kabul edilebilir bir husus değildir. İşin kötü tarafı bu, sadece kararsız değil yönelsiz yani Türkiye’nin sorunlarının nasıl çözüleceği hususunda en ufak bir fikri olmayan ve maalesef giderek ümidini kaybetmek üzere olan büyük bir kitle. Siyaset, parlamentosuyla,

parlamento dışındaki partileriyle, siyaset mekanizmalarıyla kötü görülen, kenh görülen bir noktaya getirilmiş. İdeolojilerin sonu diye pompalanan bir anlayış çok ciddi şekilde Türkiye'de de rağbet bulmuş. 68 kuşağı nasıl dünyada etkili bir nesil oluşturmuşsa, maalesef Türkiye'de tam tersine 12 Eylül'ün etkisi ile toplumsal sorunları çözmekten, bunlara kafa yormaktan uzak bir kuşak ortaya çıkmıştır. Bunun sonucu ciddi bir depolitizasyon süreci Türkiye'de hakim olmuştur.

Bir başka önemli husus kültürsüzleştirme politikalarıdır. Bu yirmi yıl içerisinde Türkiye her alanda hem üst kültür gruplarında, hem alt kültür gruplarında ciddi bir kültürsüzleştirme süreci yaşadı. İnsanların mesela TRT-1'in yirmi sene, otuz sene evvel en çok seyredilen bir TV programını alın (o gün özel televizyon olmadığı için söylüyorum) bugün en çok seyredilen özel bir TV eğlence programını alın, kültürün ne kadar çözüldüğünü, nasıl dejenere olduğunu görürsünüz. Yirmi sene evvel mesela bir "tasavvur" kelimesini iki saat üç saat dersinde anlatan üniversite hocalarından, bugün tasavvur kelimesinin ne manaya geldiğini anlamayan üniversite hocalarına doğru bir kültür çözülmesi olmuş. Küresel kültür, özellikle de iletişim teknolojilerindeki büyük gelişmelerle alabildiğince etkili olmaya başlamıştır ve Türkiye ciddi bir kültürsüzleşmenin içerisinde geçmektedir.

Bir dördüncü husus bu yirmi yılı değerlendirdiğimiz zaman, Türkiye'nin siyasal bir kuşatma altına alınmasıdır. Türkiye, eskiden eksik bulduğumuz Lozan'ın şartlarının dahi gerisine gitmiş. Örneğin, 1963'te başlayan süreçte bir platonik aşkla bağlandığı AB'ye girme serüvenini Türk hanciyesi uluslararası politikamızın tek aracı olarak görmüş. Modernleşmenin, batılılaşmanın bir aracı olarak önce Gümrük Birliği sonra AB süreçlerini görmüş ve şimdi bunun faturasını yavaş yavaş karşısında bulmaya başlamış. Bu yanlış dış politika anlayışının sonucu olarak Kıbrıs'ta, kıta sahanlığı meselesinde, Ege'de ve Türkiye'nin güneydoğusunda ortaya çıkarılan faturalarla Türkiye maalesef tabiri caizse Lozan'ın gerisine doğru sürükleniyor. Bu anlamda bu yılın başından itibaren büyük batı devletlerinin parlamentolarına Ermeni tasarısı gelecek. Türkiye Kuzey Irak'ta bir

nevi fali bir oluşumla sıkıştırılıyor. Aynı zamanda Ermeni tasarılarıyla bu siyasal kuşatmanın sonuçlarını bugün çok daha açık bir şekilde görüyoruz.

Bu yirmi yılın başka bir önemli özelliği Türkiye'nin iktisadi kuşatılmasıdır. Burada da özellikle 1999'un sonunda uygulanmaya başlanan IMF reçetesi ile ülkemiz tabiri caizse tam bir düyün-u umumiyye idaresi altına girmiştir. Toplumda çok geniş iktisadi dengesizlikler ortaya çıkmıştır. Bu anlamda hükümetler çok az sayıdaki bir iktisadi eliti memnun etmek adına, halktan giderek kopmuş ve uzaklaşmıştır. Geniş anlamda kitlesel yoksullaşma ortaya çıkmıştır. İkiyüz milyar dolara yaklaşan iç ve dış borç toplamı ile ülkemiz, iktisadi bakımdan bir kuşatma altına girmiştir.

Yirmi yılın değerlendirilmesinde üzerinde durulacak altıncı husus Türkiye'deki sosyal çözümlerdir. Maalesef bölgeler arasındaki adaletsizliklerin yanı sıra artık şimdi her şehirde, her köyde, her kasabada birbirinin gözü önünde birbirinden farklı standartlara sahip insanlar, gruplar var. Ve bu anlamda gelir dağılımında ciddi bir adaletsizlik söz konusu. Türkiye dünyada yoksulluğun en fazla geliştiği ülkelerden birisi haline gelmiş. Bir başka sosyal çöküntü aile yapılarındaki değişimdir. Yirmi yıl içerisinde bizim o hep övündüğümüz sağlam aile yapımızda maalesef değişimler ve çözümler ortaya çıkmıştır. Gençlerimizi yönlendirecek, sahip çıkacak, doğru noktalara kanalize edecek bir eğitim sistemimiz olmadığı için gençlerde özellikle içki, maalesef de yavaş yavaş uyuşturucu tüketimi artar hale geldi. Türkiye bu anlamda bir sosyal çözümlerle karşı karşıyadır.

Yedinci olarak söylememiz gereken husus ise toplumsal motivasyonun giderek azalmasıdır. Bir ülke yoksul olarak yaşayabilir. Bir ülke belki çok büyük problemlerle yaşayabilir, varlığını sürdürebilir; ama hele bizim gibi büyük bir devlet mirası üzerine oturan ülkelerde halk, eğer toplumsal motivasyonu kaybetmişse, maalesef yeni bir çıkış yolu, yeni bir ümit yolu bulmak giderek zorlaşır.

Son 20-25 yılda dünya nereye gitti, Türkiye nereye gitti? Türkiye'nin bu süreçte nereye gittiğine baktığımız zaman maalesef Türkiye yüzeysel anlamda bir değişim kaydetmiştir. Ama toplumun iç dinamikleri

ini gözönünde bulundurduğumuz zaman biz bu yirmi yılı maalesef hep kaybetmişiz. Bunun sonucu olarak ne oldu? İnsanlar geleceğe dair ümitlerini kaybetti. Devlete olan güvenleri ciddi oranda sarsıldı. Türkiye'de yönetme kabiliyeti daraldı. Bu anlamda genel olarak siyasete karşı halkın güvensizliği ortaya çıktı. Ve tabii 28 Şubat'la ilgili belki tartışılır ama, esas 12 Eylül'den itibaren gelinen bu süreçte en önemli problemlerden birisi Türkiye'de siyasetin parçalanmasıdır. Hep bunu söylüyoruz ama, hatırlayın uzun yıllar Türkiye'de merkez sağ ve merkez solun nasıl toparlanması gerektiğini tartışmıştık. 12 Eylül iradesi merkez sağ ve merkez solu parçaladı. Aynı iradenin milliyetçi sağın ve muhalazakar sağın da parçalanması için de irade koyduğunu unutuyoruz. Bir kere bunları iyi tahlil etmemiz gerekir. Türkiye'nin sadece geçmişiyse, kurumlarıyla, siyasi partileriyle kavga bir görünümü yerine burada esoc iktidari ortaya koyan yeni bir çıkış yolu bulmak zorundayız. O da herhalde yüksek demokratik standartları ve bireysel özgürlükleri esas alan bir yaklaşımla gerçekleştirilebilir. Türkiye'nin kendi milli kimliğinin farkında olarak, başkaları tarafından telkin edildiği için değil, başkalarına ayıp olmasın diye değil, halk istediği için ve layık olduğu için ileri demokratik standartlara kavuşturulması lazımdır.

Umran: Burada şunu sormak istiyoruz. Yani irade etdiğiniz siyasi hayata yapılan yirmi yıllık müdahale, zannediyorum bahsetmiş olduğunuz siyasi dağılmayı hızlandırdı. Çözülme hızlandı. Şimdi bu 1990'larda uluslararası konseptle bir değişiklik meydana geldi. SSCB'nin yıkılmasından sonra "yeşil tehlike" diye batılılar başka bir düşman icad ettiler. Bundan sonra İslam dünyasında hep kan döküldü, ızdıraplar yaşandı. Acaba 90 konseptinin değişmesi Türkiye'deki radikal müdahaleye gelişte ne oranda etkilidir? Bu konuda ne düşünüyorsunuz?

N.K.: Şimdi batıların özellikle ABD'nin aynı yıllarda bu konsept değişikliğiyle beraber ortaya koyduğu uygulamaya bakmalıyız. Neyle göreceğiz bu konsept değişikliğini? Amerika'nın ortaya koyduğu, batının ortaya koyduğu uygulamalarla göreceğiz. Önümüzde örnek olarak 1991 Körfez Harekati var. Körfez Harekati niçin yapılmış? Bir tarafta kağıt üze-

rinde şeriatla yönetilen Ortadoğu'nun birkaç tane krallığından biri, kadınların haklarının olmadığı, araba bile kullanamadığı bir Kuveyt var. Bu Kuveyt, hiç olmazsa kağıt üzerinde bile olsa bir laik demokratik Arap Sosyalist Cumhuriyeti olan, parlamentosu bulunan, kadınlardan bakan ve milletvekillerinin bulunduğu bir Irak tarafından işgal ediliyor. Bu Irak Baas rejimi dolayısıyla Arap dünyasının ilk laik ülkesi olarak kabul edilen bir ülke. Şimdi burada Batı bir tarafta demokrasi, laiklik, kadın hakları, insan hakları gibi standartlarda ileri olduğunu iddia ederken bu standartlardan tamamen yoksun bir ülkeye komşu ülke tarafından yapılan müdahale sonrasında bütün imkanlarını seferber ederek büyük bir askeri hareketi gerçekleştirdi. Dolayısıyla batının yeşil kuşak projesi adı altında müslümanlığa veya tırnak içinde söylemek gerekirse hanedanlıklara ve şeriat düzenlerine karşı olduğunu açıkça söylemek mümkün değil. Çünkü uygulama tam tersidir. Dolayısıyla Batı, müslüman dünyasıyla olan ilişkilerini o ülkelerin rejimleri veya o ülkelerin ne kadar müslüman olduklarıyla ilgili olarak değil, çıkarları çerçevesinde belirliyor. Ortadaki problem, Müslüman dünyasının dünyadaki global sömürüye karşı ne kadar uyanık olup olmadığı, ne kadar reaksiyon verip vermediği ile ilgilidir. Ben prensip itibarıyla, kategorik olarak Batı dünyasının kendi uyguladığı reel-politik anlayışı dolayısıyla Müslüman dünyasını topyekün karşısına alacak bir anlayış içerisine girebileceğini zannetmiyorum. Bir kere bunu tesbit etmek lazım. Ve burada yeşil kuşağın en önemli ülkesi Türkiye'dir.

Türkiye büyük çoğunluğun Müslüman olduğu bir ülke, müslümanlık kübünün en canlı olarak yaşandığı ülkelerden birisi. Bu anlamda hiçbir güç ne AB ne ABD Türkiye'nin bu anlamda dini geleneklerinden uzaklaşmasını teklif edecek ve de isteyecek cesareti gösteremez. Burada zaten batının reel-politığı Türkiye'yi bu yeşil kuşakta önemli bir ülke olarak değerlendirmekten geçiyor. Türkiye üzerine baskıların gelmesi çok fazla müslüman olduğu için değil, Türkiye'nin tarihsel birikimiyle, jeostratejik konumuyla, jeokültürel önemiyle daha adil bir dünyanın kurulması yönünde oynayabileceği rol dolayısıyla. Çok daha açık bir şekilde ifade etmek gerekirse Türkiye, Müslüman dünyasıyla Hristiyan dünyası arasında bir

FP Milletvekili
Doç. Dr. Abdullah GÜL
"D-8 Projesi Batılları
Tedirgin Etti."

Umran: 28 Şubat sürecinin 4. yılını doldurması nedeniyle sizden bir değerlendirme almak istiyoruz. Bildiğiniz gibi, Türkiye'de yaşanan darbe süreçleri salt iç politika denklemleriyle açıklanamıyor. Refahiyol iktidarı döneminde Devlet Bakanlığı görevini yürüten ve dış politikayla yakından ilgilenen bir siyasetçi olarak, 28 Şubat 'postmodern darbe'sini, Erbakan'ın başlattığı D-8 projesi, Türkiye-İsrail-ABD ilişkileri, AB süreci ve yeni Nato Konsepti bağlamında değerlendirir misiniz?

TBMM'den güvenoyu alarak iktidara gelen Refahiyol Hükümeti'nin düşürülmesi operasyonu olan 28 Şubat süreci ve nedenleri içerisinde dış politika boyutunun en etken faktörlerden birisi olduğuna inanıyorum. Olaylara dünyadaki global dengeler açısından bakıldığında Refahiyol Hükümetinin dış politika imajının Türkiye'nin müttefik ülkeleri nezdinde tedirginlik yarattığını görüyoruz. Başbakan Sayın Erbakan'ın ziyaret ettiği ülkeler bu tedirginliği besleyen etkenler olmuştur.

Sayın Erbakan'ın inisiyatifli ile oluşan D-8 projesi Türkiye'ye yeni ekonomik alanlar oluşturmaktan ve Türkiye'nin mevcut bağlarını bu ülkelerle kuvvetlendirmekten başka bir şey değildir. İran ve Mısır gibi farklı dünya dengelerinde yer alan iki ülkeyi bir organizasyonda topayan D-8'i soğuk savaş dönemlerinin ideolojik oluşumu gibi görmemek gerekirdi. Buna rağmen müttefikler tarafından böyle bir algılanma önlenememiş her D-8 toplantısından sonra "biz soğuk savaş döneminin bir blokaşmasını değil, yeni pazarları harekete geçirmek istiyoruz" denmesine rağmen bu tedirginlik giderilememiştir. Özellikle Sayın Başbakan'ın Libya gezisi ve programda olmadığı halde Sudan'a da gidileceği kaygısının, başta ABD olmak üzere NATO çevrelerinin 28 Şubat sürecindeki rolünü arttırdığı kanaatindeyim.

28 Şubat sürecinin dış politika boyutlarının daha iyi anlaşılabilmesi için henüz vaktin erken olduğu kanaatindeyim. Eminim ki bu konu ilerde çok daha detaylı konuşulacaktır.

köprü, fakir güneyle zengin kuzey arasında bir köprü, dünyanın geçmiş binimleri, çatışmaları ve kazanımlarıyla gelecek hedefleri arasında bir köprüdür. Şimdi böyle olan bir ülke; tabii ki dünyada üstünlüğü elinde bulundurmamak isteyen güçler bu ülkenin bir yıldız ülke olmasını engellemeye çalışacaklar. Bu ülkenin temsil kabiliyeti çok yüksek bir ülke olmasını engellemeye çalışacaklardır. Ve bu anlamda Türki-

ye'nin üzerine gelen, uluslararası alanda yaşadığımız baskıların da buradan kaynaklandığını düşünüyorum. Bunun da birinci planda Türkiye'nin sahip olduğu medeniyet ve kültür değerleriyle ve gelecek imkânlarıyla alakalı olacağını düşünüyorum.

Umran: Bir de şunu sormak istiyoruz: Sizin geçmiş mirasınız olan RP'nin bir dış politika uygulama-

ları vardı. Burada bir D-8 projesi kondu. İslam dünyasının büyük ülkelerini toparladı. Fakat bu proje başlangıç olarak siyasi hayata müdahale edilmediği zamanlara rastlar. Ben şöyle düşünüyorum. Türkiye'nin bir ülkenin değil, tane büyük İslam ülkesini ısmın vadide - AB'nin başlangıç günlerini düşünelim - Batı'ya karşı bir alternatif olarak ortaya koyması, Amerika veya batılı güçleri rahatsız etmiş olabilir mi? Bu anlamda Türkiye'deki siyasete müdahaleyi hızlandırmakta bunun ne kadar katkısı olabilir? Çünkü D-8'deki bütün ülkelerin iki yakası bir araya gelmedi o dönemler. Bu bakımdan o projenin Türkiye'deki siyasi müdahalede etkisi var mıdır?

N.K.: Bir kere D-8 projesinin nasıl doğduğunu, ülkeye ne kazandırdığını ve hangi fırsatları sunduğunu ifade etmek lazım. D-8 projesi kapsamı ve zamanlaması itibarıyla tartışılabilir. Örneğin bu adımdan önce başka öncelikli adımlar atılmış ve onun üzerinden D-8 hareketi gerçekleştirilmiş olsaydı denilebilir. Ama bunun çok açık olarak altını çizmek lazım. Türkiye'nin cumhuriyet tarihi boyunca kendi inisiyatifiyle ortaya konulan tek dış politika argümanı D-8'dir. Ve bu anlamda D-8 dünyada konjonktürün ve siyasal dengelerin gerektirdiği veya daha açık ismini koymak gerekirse iki kutuplu dönemin şartları içerisinde korunma ihtiyacıyla ortaya çıkmış bir hareket değil. Veya Avrupa Demir Çelik Birliği'nin kurulmasında olduğu gibi Amerika'nın bölgesel ihtiyaçlarını tatmin etmek için oluşturulmuş bir senaryo değil. Tamamiyle Türkiye'nin inisiyatifiyle doğmuş, Türkiye'nin etrafına yapı, kültür, ekonomik seviye olarak

benzer ülkeleri toparlayarak onlara liderlik yapma iddiasıyla ortaya koyduğu bir harekettir. Uygulamada bunun yanlışlıkları belki tartışılabilir. Ancak yönelim olarak doğru, tercih olarak doğru bir şeydir.

Şimdi bakın 2001 yılında bunun ne kadar doğru olduğunu bir kez daha anlıyoruz. Türkiye AB'ne üyelik sürecine giriyor. Ve bu süreç içerisinde Türkiye hem Gümrük Birliği hem de AB'ye adaylık süreci içerisinde pazarlık gücü zayıf olan bir ülke. Ama biz iddia ediyoruz ki Türkiye'de dış politika reel politığın en iyi uygulanması gereken alandır. Dış politika sevgileri, platonik aşklarla yürümez. Bunun rasyonel kuralları olması lazım. Rasyonel kuralların uygulanması açısından da hakikaten içinden geçtiğimiz şartlar, konjonktür Türkiye'ye büyük fırsat veriyor. Türkiye'nin bu fırsatları değerlendirilmesi gerekiyor.

Türkiye AB üyeliği sürecini samimiyetle yürütebilir. Türkiye Kafkasya'da, Avrasya'da bir dengenin üzerine oynayabilir. Türkiye Doğu Akdeniz politikaları ve Ortadoğu politikalarında önemlidir. Türkiye'nin Türki cumhuriyetlerle ilişkisi var. Bu kartı oynayabilir. İslam Konferansı Teşkilatı üyeliği dolayısıyla çok ciddi bir kozu da elinde var ve Türkiye D-8 gibi bir hareketi ortaya koymuş olması gibi çok ciddi bir yedinci kartı elinde bulunduruyor. Ayrıca Rusya ile ilişkiler, diğer bölgesel ve küresel güçlerle ilişkiler Türkiye'nin oynayabileceği ilişkilerdir. Bu şanslar açıkcası hiçbir Avrupa ülkesinin elinde olmayan şanslardır. Çok daha açık bir şekilde ABD bir dünya gücü olma iddiasında ama onların dahi hiçbir maddi bedelle sağlayamayacakları bir güçtür. Türkiye D-8'e bu gözle de bakmalı.

Avrupa, Amerika ve diğer ilişkilerini de güçlendirmek için D-8 noktasında veya benzeri oluşumlar noktasında güçlü olmak durumunda Türkiye. Türkiye enerji politikalarında etkili olabilmek için yine D-8 gibi veya İslam Konferansı Teşkilatı gibi, ya da Türk Cumhuriyetleri gibi veya diğer bölgesel politikalar gibi buralarda güçlü olmak durumunda. Biz, ilişkilerimizi ABD ile, Avrupa ile kıldık ve bunun dışında bir alternatifimiz gözardı ediyoruz diyemeyiz. Bu anlamda ben Türkiye'nin şu andaki dış politika uygulamaları içinde D-8'in fevkalade bir avantaj olduğunu, bir fir-

sat, bir araç olduğunu düşünüyorum. Bundan istifa edilmesi lazım. Eksik olabilir, genişletilebilir, daraltılabilir ki, bunlar AB içerisinde de hala tartışılan konular. Ama bugün biliyoruz ki hiçbir ülke bir tek İttifaka bağlı ilişkiler içinde kısıtlı kalmıyor. Dünyanın başka yerlerinde, farklı çok taraflı anlaşmaların, çok taraflı arayışların içine giriyor. Bu ülkelerin kendilerine dış politikada daha etkin olma fırsatını verecek bir araç... Türkiye de D-8'i böyle bir araç olarak görmek ve uygulamak zorunda. Zaten 54. Hükümet düşüktükten sonra da D-8'ler konusu devlet politikası haline gelmiştir.

Umran: Sayın Kurtulmuş, bahsettiğiniz bu genel değerlendirmeler, 28 Şubat ve içinde yaşadığımız bu süreçten sonra sizin partinizin geleceği ve Türkiye'nin yakın geleceği ile ilgili nasıl bir değerlendirme yapabilirsiniz?

N.K.: Şimdi bir kere bu çok zor bir süreç, belki de son dönemin en zor virajlarından birisi. Ama belki de en çok imkanların olduğu bir süreç aynı zamanda. Bunları iyi değerlendirebilirsek Türkiye gerçekten lider ülke konumuna geçebilir. Bu anlamda ben Türkiye'nin yakın tarihi ile kavgalı değil, özellikle FP'nin ülkenin geleceğinin kurucu gücü olması fikrinde duruyorum. Çünkü yakın tarihte kavgalı olmak, Türkiye'nin yeni patinajların, iç kırılmaların içine girmesi demektir. Burada yapılması gereken milleti tanıyan, milleti bilen bir siyasi kadronun yani FP'nin, Türkiye'nin kurucu gücü olabilme iradesini ortaya koyabilmesidir. Ben FP'nin hem kapatılma davası hem bütün diğer tartışmaları bir kenara bırakarak bu kurucu gücü ortaya koyabilecek bir sivil iradeyi hayata geçirecek güçte olduğu kanaatindeyim. Ve bu anlamda inşallah en kısa zamanda Türkiye bunları aşacak, FP de bu süreçte hayati rol oynayacak. Burada şunu da çok açık söyleyeyim: Türkiye bu süreçten geçerken mutlaka bir toplumsal barış, toplumsal mutabakat, milletle devlet arasında bir uyumun sağlanması, Türkiye'de en büyük ortak paydaların bulunması ve bunlardan hareket edilmesi gibi söylenmesi kolay ama yapılması zor olan sorunlarını aşmak zorundadır.

Türkiye 'içerde son derece sert bir demir yumruk, dışarda yumuşak kadife eldiven' anlayışıyla

yoluna devam edemez. Türkiye muhakkak ki bu anlamda milletin isteklerini, tercihlerini esas alan çok ciddi bir demokratikleşme sürecinden geçmelidir. Her alanda - sadece iktisadi olarak söylemiyorum - hem iktisadi demokrasi hem siyasal demokrasi... Örneğin siyasi partilerin kapatılması tartışmalarında gördük. Hep münferit meseleleri tartışıyor, üç beş ayımızı heba ediyor, sonra yine bir çıkmazın içine düşüyoruz. Halbuki bu siyasi parti kapatma meselesinde de "siyasi partiler nasıl kapatılır?" diye tartışıyoruz. Esas olan "siyasi partiler nasıl kapanmaz, nasıl güvence altına alınır?" olmalıdır. Veya 312 ile ilgili tartışmaları gündeme getirirken, diğer ceza hukuku ile ilgili tartışmaları gündeme getirirken, "nasıl olur da, devleti koruruz?" diye düşünüyoruz. Tam tersine biz "nasıl olur da milletin söz ve inisiyatif sahibi olmasını sağlar ve böylece devlete güç katmasını sağlarız?" mantığı ile bunu yapmalıyız.

Türkiye bu anlamda bir mantık değişimini geçirmek zorundadır. Hala 18.-19. Yüzyılın mantığı ile herşeyi belirleyen, tanımlayan tepeden inmece bir anlayış ile yoluna devam edemez. Mutlaka Türkiye bütün bu sorunlarını aşmak için milletin önünü açarak, milletin düşünce ve inançlarını üretken hale getirebilecek performansı ortaya koyarak bu zor dönemden çıkacaktır.

Şimdi bu ülke çok değil, bundan 70-80 sene evvel bir dizi harpten yenik çıkmış, iktisadi olarak mandacılık tartışmalarının yapıldığı, siyaseten ülkenin en önde giden entellektüellerinin bile "artık bu iş bitmiştir" dediği bir noktada çok kısa bir süre içerisinde yeniden 1923'te büyük bir gücü ortaya koyarak kendilerini ayakları üzerinde durabilmiştir. Ama bu seksen yıl sonunda bir muhasebenin yapılması lazım. Türkiye yeniden buradan, şu içinde bulunduğu duruma göre yeni bir çıkış yapmalıdır. Bunun yolu mantığın değişmesidir. Milleti esas alan bir anlayışın Türkiye'nin geleceğine hakim olmasıdır. Bu anlamda FP olarak üzerimize düşen her sorumluluğu yapmaya çalışıyoruz ve bu sorumlulukla da Türkiye'nin geleceğinde inşallah kurucu irade olmaya talibiz.

Numan Kurtulmuş: Doç. Dr., FP Genel İdare Kurulu Üyesi, İstanbul İl Başkanı.